

Jaroslava Jehličková

Narodila se 24. března 1942 v Hořicích v Podkrkonoší do rodiny cukráře. Po únorovém převratu přišel otec paní Jehličkové o svou živnost, byl zatčen a šest let strávil ve vězení. Rodina ho mohla navštěvovat jednou do roka na pouhou půlhodinu. Mohli spolu mluvit pouze přes sklo a žádný jiný kontakt nebyl povolen. Údajně byl otec vězněn proto, že neudal jistou osobu.

V roce 1959 Jaroslava úspěšně složila maturitní zkoušku na gymnáziu v Hořicích a chtěla studovat dále. Tehdejší režim jí to však neumožnil. Z toho důvodu si v Hořicích našla práci a po pracovní době jezdila do Hradce Králové trénovat atletiku. Během let 1961-1965 získala na mistrovství republiky v běhu na 800 metrů čtyři ocenění - dvě bronzové a dvě stříbrné medaile.

V roce 1964 získala své první zlato, a to na Mistrovství přespolního běhu Československa. Poté přestoupila z klubu Spartak Hradec do klubu Rudá hvězda Praha. V letech 1966-1972 na Mistrovství ČSSR získala čtyři zlaté medaile v běhu na vzdálenost 800 metrů, tři zlaté medaile v běhu na vzdálenost 1500 metrů a dvě zlaté medaile ze štafetového běhu 4x400 metrů.

Roku 1968 reprezentovala ČSSR na Olympijských hrách v Mexiku, avšak kvůli vysoké horečce byla vyřazena ze semifinále. O rok později na Mistrovství Evropy v Aténách byla zdravotně indisponována, i přesto se dostala do finále. V posledních 150 metrech předběhla všechny své soupeřky a stala se tak mistryní Evropy. Po dokončení závodu ji bývalá mistryně Pigniová nešťastnou náhodou způsobila vážně zranění, které skončilo operací. Rekonvalescence paní Jehličkové trvala jeden rok.

V roce 1971 ji čekalo Mistrovství Evropy v Helsinkách, ovšem těsně před odjezdem se jí stal úraz, nešťastnou náhodou proběhla skleněnými dveřmi, čímž si způsobila četné řezné rány po celém těle - jizvy po této události má dodnes. Na mistrovství však odjela. Z důvodu nesnesitelné bolesti dostala anestetikum v podobě injekce. Látka se místo do svalů dostala do krevního oběhu a paní Jehličková zkolabovala chvíli před začátkem závodu. Navzdory tomu se běhu zúčastnila a do cíle doběhla sedmá.

V roce 1972 se zúčastnila své poslední olympiády a zároveň i posledního běhu. V rozběhu pokořila československý rekord. Před závodem si pohmoždila třísla a závod odklusala. Její soupeřka, Ruska Braginová, zaběhla nový světový rekord. Ten byl téměř o deset vteřin lepší než dosavadní nejrychlejší čas.

Kariéru ukončila ve chvíli, kdy si uvědomila, že bez dopingu nelze dosáhnout vrcholu. Dalších pět let trénovala děti a mládež.

Na začátku jednadvacátého století se stala osobností města Hořice a rekreačně chodívala hrát basketbal.

Nyní je již v důchodu a volný čas ráda tráví s vnoučaty své nejmladší sestry. Sice žije v Praze, ale rodné město občas navštěvuje.

Paní Jehličková se celý život řídí mottem: "Otočím-li se za sebe a podívám se do minulosti, nechci se za nic stydět."